

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VI. Vtrum per omnia Sacramenta nouæ legis imprimatur character.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

videtur verum, cum neque ipsi in quibus inest character illum possit videre, neque alij damnati; nam character, utpote res supernaturalis, non potest viribus naturæ cognosci; non fit autem verisimile Deum specialiter eleuare potentiam damnatorum ad eliciendam noticiam supernaturalem. His tamen non obstantibus

Resp. & dico verius esse characterem per Sacramentum impressum remanere post hanc vitam. Ita D. Th. hic ad 3. quem communius sequuntur alij.

Probatur a posteriori: si baptizatus moriatur & ad vitam reuocetur, non debet denuo baptizari; igitur signum est characterem baptismi in eo remanere. Similiter sacerdos reuocatus ad vitam potest absque noua ordinatione functiones Ordinis exercere; igitur character Ordinis in eo remanet. Consequentia probantur, ratio cur tam ab Ecclesia in suis definitionibus, quam à Doctōribus hæc Sacramenta dicantur non posse repeti, est quod character per illam impressus in anima remaneat. Item passim supponitur à Doctōribus quod nullus possit validè consecrare, absolueret &c. qui non sit characteris sacerdotali insignitus; ergo &c.

Ratio est quod licet character à Deo depēdeat in sui conseruatione, quemadmodum cetera entia creata, quia tamen ab eo solo dependet nec habens contrarium, nec requirens aliquam dispositionem cuius interitu esse desinat, non est dicendum Deum desinere illum conseruare; cum Deus non desinat conseruare res ab eo solo dependentes, nisi vrgens aliqua ratio sublit, qualis hic non apparet, ut patet ex solutione eorum quæ in contrarium sunt proposita.

Ad argumentum itaque Resp. quamuis desinat exterior cultus per Sacramentorum receptionem vel administrationem, non tamen desit rationem propter quam character remaneat, & à Deo conseruetur, scilicet ut permaneat signū distinctiū, & appareat quāquam peculiariter Christi signo fuerat insigniti.

Ad primam confirmationem Resp. characterem in damnatis remanere ad eorū confusionem, ut D. Th. loco citato. peculiaris enim erit confusio damnatis, qui relictis Christi castris cuius characterem sunt insigniti, ad eius hostem transierunt, itaque id quod animam ornare potest, non tam erit illis ad gloriam quam ad ignominiam.

Ad secundam confirmationem Resp. magnam esse differentiam inter fidem & characterem, quod fides sit dispositio ad iustificationem; unde cum damnati sint incapaces iustificationis, mirum non est si Deus in illis fidem non cōseruet. Adde quod per affectum ad fidem requiratur; damnati autem habent voluntatem à Deo auersam. Unde licet aliquis nullam dispositionem fidei repugnantem in hac vita posuisset, quia tamen cum primum damnatur, per voluntatem auertitur à ratione obiecti fidei, statim priuatur fidei habitu. Character vero non datur tanquam dispositio ad iustificationem, sed ut sit signum quod aliquis deputeretur ad Sacramenta recipienda, vel ministranda, quod si signum potest etiam in initio conseruari ad eius confusionem.

Ad tertiam Resp. i. posse damnatis magnam confusionem creare quod beati videant in illis signum Christi quo insigniti fuerunt. 2. non videri etiam improbabile quod Deus ad maiorem eorum cruciatum peculiariter concurret, tum cum ipsis, tum cum alijs dānatis, ut hunc characterē videant.

Hic peti potest i. num anima separata validè posset exercere actus ordinis positā materiā?

Resp. non posse, tum quia anima separata non possunt actionem sacramentalem pōnere, utpote per corpus exercendam; tum quia talis anima non est homo, nec agit modo communi & humano inter homines, & proinde non perseverat in ea deputatio ordinaria (de qua agimus) ad Sacramenta conficienda, licet in eadem physicè remaneat signum huius deputacionis, quæ fuit in homine quamdiu egit inter mortales.

Petes 2. an saltem homo post communem resurrectionem validè possit huiusmodi actus exercere? videtur sentire D. Th. quæstione sequenti art. 7. ad 2.

Sed omnino verius est nō posse. Ratio est quod character non sit potentia naturā suā effectiua Sacramenti, sed tantum sit signum quod aliquis sit deputatus ad Sacramenta suscipienda, vel ministranda; quæ deputatio bene potest cessare pro aliquo statu, licet in eo signum deputacionis remaneat, cessare verò deputacionem post communem resurrectionem, videtur insinuare D. Th. art. præsentis ad 3. dicens quod post hanc vitam cessabit exterior cultus; & facile potest ostendi: Sacramenta à Christo instituta sunt tanquam media quibus homines ad salutem promoueri possint, atque ita sunt instituta pro viatoribus; igitur in patria cessabit vsus Sacramentorum, & per consequens deputatio ad illa conficienda, & proinde in patria homo characterē ordinis insignitus non poterit validè exire in actum.

Nec contrā sentit D. Th. nam loco in contrarium citato solum dicit beatum in corpore posse Sacramentum validè conficere, si videlicet inter mortales degeret; quod est probabile, quantumuis haberet corpus gloriosum; & tenet Suarez disput. 13. sect. 1. §. Atque ex his omnibus. Sotus dist. 1. quæst. 5. art. 7. §. Verumtamen hic non obstantibus. Henriquez lib. 1. de Sacramentis in genere cap. 27. §. 2.

ARTICVLVS VI.

Utrum per omnia Sacramenta nouæ legis imprimatur character?

CONCLUSIO est negatiua; quæ patet ex Flor. & Trid. aliquoties citatis. Ratio est quod non per omnia Sacramenta homo deputeretur ad aliquid recipiendum vel agendum quod pertineat ad diuinum cultum, sed solum per tria scilicet Baptismum, Confirmationem, Ordinem.

Notandum quod cum per hæc Sacramenta etiā gratia conferatur, character non sit propriè dispositio ad gratiam, nec è contrā, sed sint duo effectus eiusdem Sacramenti, inter quos non est naturalis dependentia vel connexio, neque in subiecto dispositio vni propriè prius naturā infunditur, quāuis character infundi possit sine gratia, ut ex dictis patet.

Petes an hæc tria Sacramenta principaliter sint instituta propter gratiam, an propter characterem.

Resp. Baptismum primariò institutum propter gratiam; nam primariò est institutus ut sit spiritalis quædā generatio, quæ fit per gratiam. Idem dicendum videtur de Confirmatione, quæ est & dicitur complementum & perfectio baptismi. Sacramentum verò Ordinis videtur principaliter institutum

26. Quæstio 1.

Anima separata non potest validè exercere actus Ordinis.

Quæstio 2.

Sed neque homo post communem resurrectionem.

27.

Possit tamē forte beatus, si degeret inter mortales. S. Thom. Suarez. Sotus. Henriquez.

Resp. neg.

28.

Quæstio 3.

Baptismus & confirmatio primariò sunt instituta propter gratiam; Ordo propter characterem.

stitutum propter characterem, cum principaliter sit institutum ob bonum Ecclesiæ, ut videlicet in Ecclesia essent aliqui qui alijs Dei dona ministrarent; quia tamen ad hæc dignè præstanda requiritur gratia in ministro, secundario fuit institutum ad gratiam conferendam.

QVÆSTIO LXIV.

De causa Sacramentorum.

ARTICVLVS I.

Virum solus Deus operetur ad effectum Sacramenti?

I.

IVVS TH. præfenti quæstione tractaturus de causa Sacramenti, & de auctoritate ad eius institutionem necessaria, hunc præmittit articulum, ut ostendat cuinam tanquam causæ principali conveniat interiorum Sacramentorum effectum attingere, & cuinam tanquam ministro possit competere.

Resp. Solus Deus est causa principalis, effectus Sacramenti.

Respondet autem solum Deum interius operari effectum Sacramentorum tanquam causam principalem, hominem vero posse operari tanquam ministrum. Prior pars patet quia solus Deus est causa principalis gratiæ, ut traditur 1. 2. quæst. 112. art. 1. est etiam solus causa principalis characteris. 2. pars patet ex eo quod Ioan. 20. dicatur, quorum remiseris peccata remittuntur eis; & ex forma absolutionis quæ ad sui veritatem requirit ut homo operetur effectum Sacramenti, quod qua ratione verum sit, explicatum est supra q. 62.

ARTICVLVS II.

Virum Sacramenta sint solum ex institutione divina?

2.

Resp. affir.

CONCLUSIO est affirmativa: quæ potissimum intelligitur de Sacramentis novæ legis; quamquam etiam de Sacramentis legis veteris possit verificari, quia etiam Deus illorum est auctor; ut patet tum ex Scriptura, tum ex eo quod præcipua legis veteris ceremoniæ ab auctore illius legis debuerint procedere. Sed est

D V B I V M.

Num omnia Sacramenta novæ legis sint immediatè à Christo instituta?

Quidam DD. vult. negare.

QVIDAM antiqui Doctores videntur negare; item nostri temporis hæretici, sed Doctores infra explicabuntur, hæretici non tam negant Sacramenta à Christo instituta, quam aliqua quæ Ecclesia agnoscit pro Sacramentis. Itaque in præfenti quæstione non videntur formaliter differre à Doctores catholicis.

3. Conclusio affirmans. Trident.

Dico omnia Sacramenta novæ legis sunt immediatè à Christo instituta.

Probatur 1. ex Concilio Trid. sess. 7. can. 1. de Sacramentis in genere, his verbis: *Si quis dixerit Sacramenta novæ legis non fuisse omnia à Iesu Christo Domino*

nostro instituta, aut esse plura vel pauciora quàm septem, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Vnctionem, Ordinem, & Matrimonium, & anathema sit.

Probatur 2. ex Ambrosio lib. 4. de Sacramentis cap. 4. auctor Sacramentorum quis est nisi Dominus Iesus? 3. si Sacramenta essent instituta ab humana potestate maximè dicenda essent instituta ab Apostolis, qui tamen solum fuerunt dispensatores mysteriorum Dei. 1. ad Cor. 4. 4. satis constat Ecclesiam non posse mutare ea quæ sunt de substantia Sacramentorum, quod tamen posset si humana potestate essent instituta.

Petes quo certitudinis gradu conclusio sit tenenda? Sotus dist. 1. quæst. 5. art. 2. §. Dubitatio autem, censet quidem esse temerarium eam negare, non tamen hæreticum, cui subscribit Suarez disp. 12. §. 1. sect. 1. conclusio 1. Estius dist. 1. §. 16. censet tantum esse probabilior, ita ut alteri sententiæ probabiliter tribuat.

Sed alij probabilius asserunt esse de fide, ita ut contrarium sit hæreticum, quod tandem de Confirmatione censet Suarez disp. 32. sect. 2. §. dicendum, idque propter prædictam Trid. definitionem, quæ tamen non aliter vrgit de Confirmatione quam de alijs Sacramentis. Et tomo 4. disp. 39. sect. 2. idem censet de extrema vñctione, ex eodem can. & ex can. 1. de extrema vñctione, sess. 14.

Probatur 1. definitio Conc. Trid. relata id vult, si verba in proprietate sumantur, prout sumi debent verba Conciliorum in eorum definitionibus; ergo &c. Antecedens ostenditur: qui non instituit aliquid per se, sed solum alteri tribuit potestatem instituendi, non est dicendus institutore: cum ergo Concil. definit omnia Sacramenta novæ legis fuisse à Christo instituta, censetur definire esse immediatè ab illo instituta.

Confir. ex eo quod Deus reliquerit Ecclesiæ potestatem leges condendi, leges quas condit Ecclesia non dicuntur divinæ, nec dicuntur à Deo institutæ.

Confir. 2. idem Concil. longè aliter loquitur de ceremonijs præscripto Ecclesiæ in administratione Sacramentorum adhiberi solitis, eadem sess. can. 13. neque huiusmodi ceremoniæ solent dici à Christo institutæ, eo modo quo Concil. vult Sacramenta à Christo instituta; cum tamen ita dici posset si mediata institutio sufficeret ut aliquid dici posset à Christo vel Deo institutum.

Confir. 3. Concil. can. 1. citato vult nullum Sacramentum esse ritum humanum humana potestate præscriptum, contra hæreticos nostri temporis; quamvis ergo in sua definitione non posuerit particulam immediatè, sensus tamen verborum & scopus Concil. eam exigit.

Probatur 2. idem Concil. sess. 14. can. 1. de extrema vñctione, extremam vñctionem definiens à Christo Domino nostro institutam, & à beato Iacobo promulgatam, communi sensu censetur definire eam immediatè à Christo esse institutam; cum ergo in proposito can. 1. de Sacramentis in genere, eadem loquendi formâ quoad omnia Sacramenta utatur, omnino dicendum velle definire singula esse immediatè à Christo instituta.

Dices, posteriori loco non tantum dicit Sacramentum extremæ vñctionis à Christo institutum, sed addit & à beato Iacobo promulgatum; item damnat docentes esse ritum tantum acceptum à Patribus, aut figmentum humanum; quæ inculcatione satis ostendit se velle definire esse immediatè à Christo